Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τοῦ MICHEL PROVINS

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ

(Ὁ Σομερύ, ἕνας φοβερὸς γλεντζὲς Παριζιάνος, ἔχει πάει νὰ ξεκουραστῇ λίγες μέρες, μικρὰ ἀπὸ τὴν κοσμικὴ ζωή, στὸν πύργο τοῦ Μιλρόδ, ὅπου φιλοξενεῖται ἀπὸ τὸν παλιό του φίλο Μπλονιέρ. Κάθε μέρα κάνουν μαζὺ ἐκδρομὲς στὰ περίχωρα καὶ ὁ Σομερὺ εἶνε γοητευμένος γιατὶ πρώτη φορὰ γνωρίζει τὶς ὠμορφιὲς τῆς Φύσεως. Ἐνῶ πίνουν τὸ πρωϊνό τους γάλα).

ΣΟΜΕΡΥ. - Ποῦ θὰ πᾶμε σήμερα ;

ΜΠΛΟΝΙΕΡ.— Θὰ σὲ πάω νὰ δῇς τὸν Ἀσκητὴ τοῦ Βερμπύς.

ΣΟΜΕΡΥ.— Τὶ εἶνε πάλι αὐτός ;

ΜΠΛΟΝΙΕΡ.— Τὸ Βερμπὺς εἶνε ἕνα βουνὸ καμμιὰ πενηνταριὰ χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπὸ δῶ. Ἐκεῖ ἀπάνω ζεῖ ἕνας ἀσκητής. Ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ γύρω δὲν μιλάει πιὰ παρὰ γι' αὐτόν. Τρέχουν πατεῖς με πατῶ σε νὰ τὸν δοῦν. Κ' ἐν τῷ μεταξὺ αὐτὸς θησαυρίζει !

ΣΟΜΕΡΥ.— Μὰ καλά, ὁ ἀσκητής σου αὐτὸς κάνει ἐμπόριο ;

ΜΠΛΟΝΙΕΡ.— Ναί. Δηλαδὴ ὄχι... Πουλάει μονάχα τὴ διδασκαλία του. Καὶ οἱ πιστοὶ τῆς νέας θρησκείας ποὺ βασίζεται στὴ φρόνηση καὶ τὴν ἐγκράτεια πληρώνουν εὐχαρίστως τὶς ὑψηλὲς διδαχές τους.

ΣΟΜΕΡΥ.— Καὶ οἱ χωρικοι ; Τὰ χάφτουν αὐτά ;

ΜΠΛΟΝΙΕΡ.— Μὰ ναί, σοῦ λέω. Ὁ ἀσκητὴς ξέρει νὰ συνοδεύῃ τὶς θεωρίες του καὶ μὲ μερικὲς πρακτικὲς συμβουλὲς, νὰ περιποιῆται τοὺς ἐπισκέπτας, νὰ θεραπεύῃ τ' ἄρρωστα ζῶα τους, νὰ κάνῃ μάγια γιὰ τὰ σπαρτά τους.

ΣΟΜΕΡΥ.— Καὶ ἀπὸ ποῦ ἔχει ἔρθει ;

ΜΠΛΟΝΙΕΡ.— Ἀπὸ ποῦ ; Ποιὸς εἶνε ; Κανεὶς δὲν ξέρει. Εἶνε τρία χρόνια τώρα ποὺ ἕνα ὡραῖο πρωῒ ἤλθανε στὴν κορφὴ τοῦ Βερμπύς, νὰ ξεφυτρώνῃ σὰν ἐκ θαύματος ἕνα σπητάκι. Ἀνέβηκαν τότε καὶ εἶδαν τὸ πουλὶ ἐγκατεστημένο μέσα στὸ κλουβί του.

ΣΟΜΕΡΥ.— Ἄ ! Μ' αὐτὸ εἶνε πολὺ ἐνδιαφέρον !... Πότε φεύγουμε ;

ΜΠΛΟΝΙΕΡ.— Τώρα ἀμέσως.

(Ἔπειτα ἀπὸ ἀρκετὸ κόπο φτάνουν ἐπὶ τέλους στὴν κορφὴ τοῦ Βερμπύς, ὁδηγούμενοι ἀπὸ ἕναν χωρικό. Ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ ἀσκητοῦ βλέπουν καμμιὰ τριανταριὰ πρόσωπα ν' ἀκοῦν μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια τὴν ὁμιλία, ἑνὸς νέου ποὺ ἔχει ἀφήσει τὰ γένεια του καὶ εἶνε ντυμένος μ' ἕνα μάλλινο ποδήρη χιτῶνα. Στὰ πόδια φοράει σανδάλια. Ὕστερα ἀπὸ μιὰ στιγμὴ δισταγμοῦ οἱ δυὸ φίλοι τὸν ἀναγνωρίζουν καὶ ξεφωνίζουν συγχρόνως χωρὶς νὰ τὸ θέλουν: —«Ὁ Λαμπρέτ!». Οἱ ἀκροαταὶ γυρίζουν πρὸς τὸ μέρος τους σκανδαλισμένοι ἀπ' τὴ βέβηλη διακοπή, ἀλλὰ ὁ ἐρημίτης τοὺς καθησυχάζει μὲ μιὰ ἱερατικὴ χειρονομία καὶ ἐξακολουθεῖ τὴ διδαχή του).

ΜΠΛΟΝΙΕΡ, *(σιγὰ στὸν Σομερύ).*—Μήπως κάνουμε λάθος ; Εἶνε πράγματι ὁ Λαμπρέτ ; Ὁ Λαμπρὲτ ποὺ ἐγνωρίσαμε στὴ Λέσχη ;... ποὺ ἔφαγε δώδεκα ἑκατομμύρια μὲ τὴν Ζουλιὲν ντὲ Μουλυσόν ;

ΣΟΜΕΡΥ.— Κ' ἔχασε ἄλλα τόσα στὰ χαρτιά !... Μὰ ναί, αὐτὸς εἶνε !... Ἔλεγαν πὼς αὐτοκτόνησε.

ΜΠΛΟΝΙΕΡ.— Ἄ ! μ' αὐτὸ εἶνε ἀπίστευτο ! Γιὰ ν' ἀκούσουμε.

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ, *(στοὺς πιστούς του).*— Ἀγαπητοί μου φίλοι,τοὺς δυὸ αὐτοὺς νέους ἀδελφοὺς ποὺ μόλις ἔφθασαν, πρέπει νὰ τοὺς μυήσω ἀμέσως τώρα στὶς πρῶτες μας ἀλήθειες. Θὰ συνεχίσω μαζύ σας τὴν ὥρα ποὺ δύει ὁ ἥλιος.

(Δείχνοντας μιὰ γυναίκα ποὺ εἶνε κοντά του μὲ κάτασπρα μαλλιὰ καὶ μὲ τὸ πρόσωπο σκεπασμένο μ' ἕνα πυκνότατο πέπλο).

Θὰ δώσετε τὶς προσφορές σας στὴν καλή μου ἀδελφὴ ποὺ θὰ σᾶς ἐφοδιάσῃ πρόθυμα μὲ ὅ,τι χρειάζεται γιὰ νὰ ἱκανοποιηθοῦν ἡ ἀνάγκες τοῦ σώματός σας. Τὸ γεῦμα θὰ εἶνε λιτόν, ἀλλὰ θυμηθῆτε τὶ σᾶς ἔλεγα πρὸ ὀλίγου : «Κάθε ἀπόλαυσις δὲν ὑπάρχει παρὰ στὴ φαντασία. Ὅ,τι ὀνομάζουν οἱ ἀνίδεοι «πραγματοποίησις» μιᾶς ἐπιθυμίας εἶνε μόνον «ἀπογοήτευσις !».

(Μὲ ἀργὴ χειρονομίαν ἀπομακρύνει τὸ ποίμνιό του καὶ κάνει νόημα στοὺς νεοελθόντας νὰ πλησιάσουν. Τοὺς ὁδηγεῖ μέσα σ' ἕνα δωμάτιο τοῦ σπητιοῦ).

ΜΠΛΟΝΙΕΡ, *(τοῦ δίνει τὸ χέρι).*—Ὦ! Λαμπρέτ ! Τὶ περιπέτεια !

ΣΟΜΕΡΥ, *(ἐπίσης ἐγκάρδια).* — Μποροῦμε νὰ κουβεντιάσουμε τώρα ;

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ, *(ἐπιφυλακτικά).*—Ναί, βέβαια μποροῦμε νὰ κουβεντιάσουμε, κ' εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ σᾶς βλέπω... Ἀλλὰ προηγουμένως θέλω νὰ σᾶς ρωτήσω κᾶτι : "Ηρθατε ξέροντας ποιὸς ἤμουν ;

ΜΠΛΟΝΙΕΡ. — Οὔτε ἰδέα. Ἤρθαμε παρασυρθέντες ἀπὸ τὴ φήμη σου.

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ. — Πάει καλά. Εἶνε ἀπαραίτητον γιὰ τὴν ἀποστολή μου, νὰ κρατήσω μυστικὸ τὸ παρελθόν μου. Καὶ ὀφείλω νὰ σᾶς πῶ εὐθὺς ἀμέσως ὅτι πιστεύω ἀπολύτως στὶς νέες ἀλήθειες ποὺ διδάσκω καὶ ὅτι δὲν θὰ μποροῦσα νὰ ἐπιτρέψω νὰ μιλήσῃ κανεὶς μὲ ἐλαφρότητα ἢ μὲ εἰρωνίαν γιὰ τὶς ἀλήθειες αὐτὲς καὶ γιὰ τὴν ἀποστολή μου.

ΜΠΛΟΝΙΕΡ, *(κάπως ταραγμένος).*—Μά, ἀγαπητέ μου φίλε, δὲν εἴχαμε τὴν πρόθεση ν' ἀστειευθοῦμε.

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ.—Ὦ ! σεῖς οἱ Παριζιάνοι, ξέρω καλά, ὅτι θέλετε παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ κάνετε πνεῦμα...

ΣΟΜΕΡΥ. Θὰ μποροῦσαμε τοὐλάχιστον νά σὲ ρωτήσουμε μὲ ὅλο τὸ σεβασμό, πῶς σοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἔμπνευσις καὶ ποιὲς εἶνε αὐτὲς οἱ νέες ἀλήθειες ;

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ.— Πολὺ εὐχαρίστως. *(Δείχνοντας δυὸ γαβάθες, τὴ μιὰ μὲ γάλα καὶ τὴν ἄλλη μὲ χόρτα).* Ἂν θέλατε νὰ φᾶτε μαζί μου!

ΜΠΛΟΝΙΕΡ ΚΑΙ ΣΟΜΕΡΥ, *(δέχονται).*— Ἄ ! Ἄ ! Ἐντελῶς ἀσκητική δίαιτα.

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ.—Δὲν κάνω τίποτε ἀπὸ ἀσκητισμόν... Ἀπ' ἐναντίας εἶμαι ἐχθρὸς τοῦ ἀσκητισμοῦ, ὅπως τὸν ἐννοοῦν οἱ πολλοί. Ἐπίσης εἶμαι ἐχθρὸς ὅλων ἐκείνων ποὺ ἡ χριστιανικὴ θρησκεία χαρακτηρίζει ἁμαρτήματα, ὅλων τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων. Καὶ πολεμῶ αὐτὲς τις δῆθεν ἀπολαύσεις, ὄχι ἐπειδὴ εἶνε ἁμαρτήματα, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἀντιθέτως δὲν ἔχουν καμμιὰν οὐσία. Λοιπὸν καταργῶ αὐτὲς τὶς ἀπολαύσεις καὶ φθάνω σὲ μιὰν ἠθικὴ ποὺ εἶνε ἀνώτερη ὅλων τῶν θρησκειῶν.

ΜΠΛΟΝΙΕΡ.— Μὰ καλὰ πῶς σοῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ ἰδέα;

ΣΟΜΕΡΥ.— Θὰ σοῦ ὑπενθυμίσω φίλε μου ὅτι σ' ἐγνωρίσαμε σὲ μιὰν ἐποχὴ ποὺ ἡ ζωή σου...

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ.— Ναί, ξέρω... Χαρτιά, ἔρωτες, γλέντια ! Ἔ ! λοιπόν, ἀκριβῶς αὐτὲς ἡ καταχρήσεις ἐπέφεραν τὴ μεταβολή μου... Γιατί, ἐπὶ τέλους, τὶ ἀπομένει ἀπ' ὅλες τὶς ἀμέτρητες χαρὲς ποὺ κυνηγᾶμε μὲ τόσο πάθος στὴ ζωή ;

ΣΟΜΕΡΥ.— Τίποτε, σ' αὐτὸ εἴμαστε σύμφωνοι. Ἀλλὰ δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ ξαναρχίσῃ.

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ.—Γιὰ νὰ μὴν ξαναρχίσῃ ἀρκεῖ νὰ βρῇ ἁπλούστατα τὴν ἠθικὴ δύναμη. Ἐγὼ τὴ βρῆκα αὐτὴ τὴ δύναμη—καὶ ἐντελῶς τυχαία. Ἤμουν τρελλὰ ἐρωτευμένος μὲ μιὰ ἀπὸ κεῖνες τὶς γυναῖκες ποὺ δὲν κατακτῶνται εὔκολα. Ὕστερα ἀπὸ ἀγῶνι πολλῶν μηνῶν καὶ ἀπὸ ἀφάνταστη ἀντίσταση, ἐπέτυχα τέλος τὸ πολυπόθητον ραντεβοῦ. Ὅλην τὴν προηγούμενη μέρα δὲν μπόρεσα νά ἡσυχάσω, ἔκαια ἀπὸ πυρετὸν ἀνυπομονησίας καὶ τὴ νύχτα ἔμεινα ἄγρυπνος. Τὸ ραντεβοῦ μας μὲ τὴν πολυαγαπημένη αὐτὴ γυναίκα ἦταν στὶς τρεῖς τὸ ἀπόγεμα.

Ὅταν ἦρθε ἡ ὥρα, ἀντὶ νὰ φύγω, ἀργοπορροῦσα σπίτι μου, ἄνευ λόγου. Ὅσο πλησίαζαν τρεῖς, δὲν ξέρω ποιὰ δύναμις ἀνώτερη ἀπὸ τὸν πόθο μου, μὲ συγκρατοῦσε... Χτυποῦν τρεῖς... Κάθομαι ἥσυχα καὶ κυττάζω τὸ ρολόϊ μου. Ἂν εἶχα πάει στὸ ραντεβοῦ, αὐτὴ τὴ στιγμὴ θἄφτανε ἡ ἀγαπημένη μου, θὰ ριχνόμουν στὴν ἀγκαλιά της...θὰ τὴν ἐγέμιζα φιλιά... θὰ τῆς ψιθύριζα γλυκὰ λογάκια... θὰ τῆς ἐχάϊδευα τὰ μυρωμένα της μαλλιά .. Στὶς τέσσερες, μέσα στὸ ἐρωτικὸ σαλονάκι θὰ εἶχε ἁπλωθῇ μιὰ μελαγχολικὴ ἠωπή... Καὶ μιὰ ἀηδία θὰ εἶχε μείνει ἀπὸ τὴν πραγματοποίηση τοῦ δυνατοῦ μου πόθου... Θ' ἀρχινοῦσαν τότε τὰ τυπικὰ λόγια... ἡ νευρικὲς κρίσεις... ἡ φοβερὲς συνέπειες... ὦ ! Θεέ μου...

Ἐκύτταξα λοιπὸν τὸ ρολόϊ μου. Ἦταν τέσσερες ἀκριβῶς. Καθόμουν ἥσυχος στὸ σπίτι μου. Εἶχα ζήσει μὲ τὴ φαντασία μου,ὅλες τὶς γλυκὲς στιγμὲς ποὺ θὰ μποροῦσα νὰ περάσω πηγαίνοντας στὸ ραντεβοῦ μας, χωρὶς ὅμως τὰ ἀηδῆ, τὰ δυσάρεστα, τὰ φρικώδη ἐπακόλουθα... Ἂν πήγαινα !... ὦ ! ὅλα θὰ εἶχαν τελειώσει... Νὰ λοιπὸν ποιὰ εἶνε ἡ ἀληθινὴ χαρά, ἡ ἀληθινὴ ἀπόλαυσις ! Ἀπ' αὐτὴ τὴν ἡμέρα ἐξεκολάφθη στὸ μυαλό μου ἡ θεωρία τοῦ *«προληπτικοῦ κόρου»*.

ΜΠΛΟΝΙΕΡ, *(σκεπτικός).*—Πολὺ περίεργη θεωρία !

ΣΟΜΕΡΥ.—Μόνο ποὺ μ' αὐτό, τό σύστημα δὲν θἄπρεπε κανεὶς νὰ κάνῃ τίποτε. Οὔτε νὰ τρώῃ, οὔτε νὸ πίνῃ...

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ. — Ὄχι. Πρέπει μόνο νὰ περιορίζεται σὲ ὅ,τι εἶνε ἀπολύτως ἀναγκαῖο γιὰ τὴν κανονικὴ λειτουργία τοῦ ὀργανισμοῦ του. Δοκιμάσετε ! Θὰ δῆτε πόσο θὰ νοιώθετε τὴ ζωὴ καλύτερη, πιὸ εὐχάριστη.

ΜΠΛΟΝΙΕΡ.—Ναί, δέ λέω... Θὰ ξανάρθουμε νὰ σὲ δοῦμε.

ΣΟΜΕΡΥ.— Ναί. Ἀλλὰ πές μου τώρα εἰλικρινῶς, ἐσὺ τώρα τὰ ἔχεις κόψει ὅλα;

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ.— Τρώω, πίνω, κοιμᾶμαι, αὐστηρῶς ἐντὸς τῶν ὁρίων ποὺ ἀπαιτεῖ ὁ ὀργανισμός μου. Πέραν τούτου δὲν κάνω τίποτε. Περνάω μιὰ ζωὴ ὀνειροπολημάτων καὶ διαρκοῦς σκέψεως... μακρυὰ καὶ ὑπεράνω ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους.

ΣΟΜΕΡΥ.— Γιατὶ τότε τοὺς δέχεσαι καὶ τοὺς κατηχεῖς ; Μήπως αὐτὸ εἶνε καμμιὰ εὐχαρίστησις ;

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ.— Μπορεῖ. Ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐπικίνδυνη γιατὶ εἶνε πνευματική !... Ὅταν ὅμως αἰσθανθῶ ὅτι πολλοὶ δεσμοὶ ἔχουν δημιουργηθεῖ μεταξὺ ἐμοῦ καὶ τῶν κατοίκων τοῦ τόπου αὐτοῦ, θὰ πάω ἀλλοῦ.

ΣΟΜΕΡΥ, *(Περιεργάζεται τὸ σπίτι. Βλέπει μιὰ πόρτα καὶ κάνει νὰ*

τὴν ἀνοίξῃ).— Ἐδῶ τί εἶνε ;

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ, *(Τρέχει καὶ τὸν σταματάει).*— Τὸ διαμέρισμα τῆς ἀδελφῆς μου.

ΣΟΜΕΡΥ.— Ἄ ! Συγγνώμην ! Εἶνε ἡ κυρία ποὺ ἦταν ἔξω ; Στὸ Παρίσι δὲν ἔτυχε νὰ τὴν γνωρίσουμε...

Ο ΑΣΚΗΤΗΣ.— Ναί, ἡ ἀδερφή μου εἶνε πολὺ μεγαλείτερη ἀπὸ μένα. Γρηὰ σχεδόν... Ἔμενε στὴν ἐπαρχία. Τώρα μένει κοντά μου, εἶνε ἡ πρώτη ποὺ ἐπίστεψε στὴν ἀποστολή μου...

(Ὁ Σομερὺ καὶ ὁ Μπλονιὲρ φεύγουν σὲ λίγο μὲ τὴν ὑπόσχεση ὅτι θὰ ξαναγυρίσουν μιὰ μέρα γιὰ νά... μυηθοῦν καλύτερα στὴ νέα θρησκεία «τοῦ προληπτικοῦ κόρου». Κατεβαίνουν τὴν πλαγιὰ μὲ τὸ χωρικὸ ποὺ τοὺς «ἶχε συνοδεύσει).

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ.— Τί σᾶς εἶπε ὁ «ἅ γ ι ο ς ;»

ΜΠΛΟΝΙΕΡ, *(ποὺ θέλει νὰ γελάσῃ).*— Ὅτι εἶσαι λωποδύτης καὶ ὅτι μᾶς πῆρες πολλὰ ἑκατόφραγκα νὰ μᾶς ἀνεβάσῃς ἐδῶ !

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ, *(ἔξω φρενῶν).*— Σᾶς τὸ εἶπε αὐτό ; Ἄ ! τὸν κανάγια ! Ἂν ἀνοίξω τὸ στόμα μου ! Μὰ δὲν τ' ἀνοίγω ! Γιατὶ μὲ τὴν τσαρλατανιά του καὶ μὲ τὴν τρέλλα ποὺ ἔχει πιάσει τὸν κόσμο, βγάζω κ' ἐγὼ καμμιὰ δεκάρα... Κ' ἔχω κορίτσι νὰ παντρέψω.

ΣΟΜΕΡΥ, *(ποὺ θέλει νὰ τὸν κάνῃ νὰ μιλήσῃ).*— Καὶ τί μπορεῖ νὰ ξέρῃς ἐσύ ; Αὐτὸς εἶνε ἀπ' τὸ Θεό σταλμένος !

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ, *(ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ).*— Μὲ εἶπε λωποδύτη, ἔ ; Τὸν ἀγύρτη !... Κ' ἔπειτα τὸ κάτω-κάτω, ἐσεῖς δὲν εἶσαστε ἀπὸ δῶ ; Μήτε θὰ ξανάρθετε .. Νὰ μὴ μὲ λένε λοιπὸν μπάρμπα Παλώ, ἂν αὐτὸς δὲν εἶνε μεγάλος κατεργάρης... Μέσα στὴν καλύβα του ἔχει δυὸ κάμαρες ποὺ εἶνε ἐπιπλωμένες ὅπως εἶνε τὰ παλάτια !

ΜΠΛΟΝΙΕΡ.— Ἄ ! γι' αὐτὸ δὲν μᾶς ἄφησε νὰ μποῦμε...

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ, *(Ἐξακολουθεῖ μὲ λύσσα).*— Καὶ φέρνει κασόνια ποὺ γράφουν ἀπάνω «Φ ι λ ο σ ο φ ι κ ὰ σ υ γ γ ρ ά μ μ α τ α κ α ὶ φ ά ρ μ α κ α !» ἐνῶ εἶνε γεμάτα σαμπάνιες καὶ λογῆς-λογῆς λιχουδιές ! Ἄ ! Ξέρει νὰ ζήσῃ ὁ κανάγιας ! Τὸ κόλπο του πέτυχε γιὰ καλά... Περνάει ζωὴ καὶ κόττα μὲ τοὺς παράδες τῶν ζώων ποὺ σκαρφαλώνουν ἐκεῖ πάνω. Ἕνας ἐξώλης καὶ προώλης ποὺ δὲν εἶχε δεκάρα τσικιστὴ καὶ τώρα κερδίζει μ' αὐτὴ τὴ μανούβρα χιλιάδες φράγκα τὴ βδομάδα !

ΣΟΜΕΡΥ.— Μὰ ἐσὺ πῶς τὰ ξέρεις αὐτά;

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ.— Μαθαίνει κανεὶς πολλὰ πράγματα ὅταν ἔχῃ τὰ μάτια του ἀνοιχτὰ τὴν ὥρα ποὺ οἱ ἄλλοι κοιμοῦνται !

ΜΠΛΟΝΙΕΡ. — Ἔλα γέρο, ἄστ' αὐτά ! Λὲς ὑπερβολές. Ὁ «ἅγιος» ζεῖ πολὺ ἀξιοπρεπῶς μὲ τὴν καλή του ἀδερφὴ μὲ τάσπρα μαλλιά...

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ. Ἄ ! Ἄ ! Τ' ἄσπρα μαλλιά... Ἡ περρούκα !... Γιατὶ δὲ βγάζει ποτὲ τὸ πυκνὸ βέλο ἀπὸ τὰ μοῦτρα της ;... Μιὰ νύχτα μὲ φεγγάρι ποὺ εἶχα κρυφτεῖ σὲ κάτι χαμόδεντρα τὴν τσάκωσα ποὺ τὸν φιλοῦσε μέσ' στὸ στόμα. Ἔχει κατάξανθα μαλλιὰ κ' ἕνα προσωπάκι ποὺ εἶνε σὰν κουφέτο. Αὐτὴ εἶνε ἡ γρηὰ ἀδερφή του...

ΜΠΛΟΝΙΕΡ.— Πῶς ; Ὥστε φαντάζεσαι πὼς αὐτὴ ἡ γυναίκα...

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ, *(κλείνει πονηρὰ τὸ μάτι).*— Δὲ φαντάζουμαι τίποτε. Εἶμαι σίγουρος πὼς εἶνε ἡ φιλενάδα του !...

ΜΠΛΟΝΙΕΡ—ΣΟΜΕΡΥ, *(μένουν βυθισμένοι σὲ σκέψεις)...*

Μισὲλ Προβὲν

ΓΝΩΜΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ἡ γυναίκα δὲν εἶνε οὔτε τόσον ἄγγελος, οὔτε τόσο διάβολος, ὅπως τὴν περιστάνουν.

***

Ὅπως τὰ λουλούδια εἶνε ὡραῖα γιὰ νὰ προσελκύουν τὶς πεταλοῦδες, ἔτσι καὶ ἡ γυναίκα εἶνε ὡραία γιὰ νὰ προσελκύῃ τὸν ἔρωτα.

***

Τὶ ὡραιότερο στὸν κόσμο ἀπὸ τὸ τριαντάφυλλο κι' ἀπὸ τὴν γυναίκα ; Καὶ ὅμως. Οὔτε τὸ τριαντάφυλλο οὔτε ἡ γυναίκα εἶνε τέλεια ! Καὶ τὸ μὲν καὶ ἡ δέ, ἔχουν τάγκάθια τους.

***

Ὁ ἔρως ταπεινώνει τοὺς ὑπερηφάνους καὶ ὑψώνει τοὺς ταπεινούς.

***

Ὑπάρχει στὴν ζήλεια περισσότερος ἐγωϊσμός, παρὰ ἔρως.

***

Μόνον ἐνόσῳ ἀγαπᾶ κανείς, συγχωρεῖ.

***

Ἡ γυναίκα μπορεῖ πιὸ εὔκολα νὰ νικήσῃ τὰ πάθη της παρὰ τὴν φιλαρέσκειά της.

***

Ὁ πειὸ ἀγνὸς ἔρως καὶ πειὸ ξεχωριστὸς εἶνε κεῖνος ποῦνε κρυμμένος στὰ βάθη τῆς καρδιᾶς μας καὶ ποὺ τὸν ἀγνοοῦμε κ' ἐμεῖς οἱ ἴδιοι.

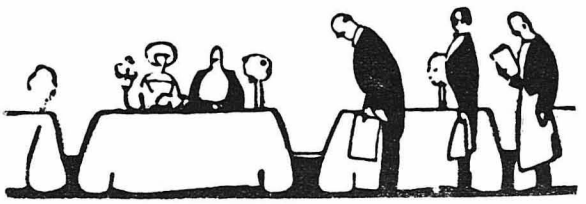

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

ΚΥΝΗΓΕΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Ὁ λαγὸς ποὺ πέθανε ἀπὸ τά... γέλοια ! Τὰ βάσανα ἑνὸς σκύλου. Ὁ Πρίγκηψ καὶ ὁ πεταλωτής. Ἀπάντησις πληρωμένη. Τὸ σκυλὶ ποὺ... μιλάει !... Ὁ σκύλος καὶ ἡ φρατζόλα.

Ἕνας χονδρὸς κύριος εἶχε βγεῖ κυνῆγι μαζὶ μὲ ἕναν νεαρὸ φίλο του. Ὁ χονδρὸς κύριος φοροῦσε μιὰ καινούργια στολή, καὶ ἦταν ἀρματωμένος σὰν ἀστακός. Μολονότι ὅμως πυροβολοῦσε ὅτι εὕρισκε μπρός του δὲν κατώρθωσε νὰ χτυπήσῃ οὔτε ψτερό. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι αὐτὸ ὠφείλετο μᾶλλον στὴ νευρικότητά του, γιατὶ μόλις ἄκουγε τὸν παραμικρὸ θόρυβο πεταγόταν κωμικώτατα, σκόπευε στὸ βρόντο καὶ τραβοῦσε τὴ σκανδάλη... Ὁ νεαρός του φίλος δὲν μποροῦσε νὰ κρατήσῃ τὰ γέλοια...

Ἐξαφνα, στὸ γύρισμα ἑνὸς δρόμου, πετάχτηκε ἕνας λαγός. Ὁ χονδρὸς κύριος τὸν σκόπευε μὲ ταραχή, ἀλλὰ πρὶν κολὰ-καλὰ πυροβολήσει, ὁ λαγός... ἔπεσε νεκρός.

— Περίεργο πρᾶγμα ! εἶπεν ὁ χονδρὸς κυνηγὸς μαζεύοντάς τον ἀπὸ χάμω. Δὲν βλέπω κανένα ἴχνος αἵματος...

— Φυσικά, ἀπήντησεν ὁ νεαρὸς συνοδός του: Θὰ σὲ ἀντίκρυσε ὅταν τὸν σκόπευες καί... θὰ πέθανε ἀπ' τὰ γέλοια !...

***

Ὕστερ' ἀπὸ κάποιο κυνῆγι, δυὸ σκυλιὰ συναντῶνται, κάθονται κοντὰ στὸ τζάκι, κι' ἀρχίζουν νὰ κουβεντιάζουν.

— Δὲν εἶνε κατάστασις αὐτή ! λέγει ὁ Τὸμ στὸ Ντὶκ γλύφοντας τὸ ἕνα πόδι του. Ὁ κύριός μου δὲν σκότωσε τίποτε οὔτε καὶ σήμερα... Καὶ ὅμως κατώρθωσε πάλι νὰ μοῦ φυτέψῃ μερικὰ σκάγια.

— Δὲ βαρυέσαι ! ἀπαντᾶ ὁ Ντίκ. Δὲν ἔχεις νὰ κάμῃς παρὰ ἕνα πρᾶγμα ἁπλούστατο, καὶ δὲν θὰ διατρέξῃς ποτὲ πιὰ τέτοιον κίνδυνο.

— Τὶ πρᾶγμα ;

— Νά... μετεμφιεσθῆς σὲ λαγό !

***

Ὁ πρίγκηψ... ἀποσύρεται γιὰ μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὸ κυνῆγι, καὶ πηγαίνει σὲ κάποιον πεταλωτὴ γιὰ νὰ στερεώσῃ ἕνα πέταλο τοῦ ἀλόγου του.

Ὁ πρίγκηψ καὶ ὁ πεταλωτὴς ἀνακαλύπτουν ὅτι μοιάζουν ὑπερβολικὰ μεταξύ τους καὶ κοιτάζονται μὲ ἔκπληξη.

— Δὲ μοῦ λὲς φίλε μου, λέει ὁ πρίγκηψ χαμογελώντας πονηρά, μήπως ἡ μάννα σου χρημάτισε ποτὲ ὑπηρέτρια ἢ πλύστρα σὲ κεῖνον ἐκεῖ τὸν πύργο, ποὺ φαίνεται ἀπὸ δῶ ;...

— Ὄχι, ἄρχοντά μου, ἀπαντᾶ ὁ πεταλωτής. Ἡ μάννα μου δὲν πάτησε ποτὲ τὸ πόδι της στάρχοντικό σας. Ὁ πατέρας μου ὅμως χρημάτισε, κάποτε, ὑπηρέτης ἐκεῖ !...

***

Ἡ δεσποινὶς Σ... εἶχε ἕνα χαριτωμένο σκυλί, τὸ ὁποῖον καὶ ἐλάτρευε. Οἱ διάφοροι θαυμασταί της, γιὰ νὰ τὴν κολακεύσουν δὲν ἔπαυαν νὰ ἐξυμνοῦν τὶς χάρες τοῦ σκυλιοῦ της.

Ἕνα βράδυ διηγοῦντο διάφορα ἀνέκδοτα ἐξυπνάδας σκυλιῶν, ποὺ «δὲν τοὺς ἔλειπε παρὰ ἡ μιλιά».

— Μὰ αὐτὰ ὅλα δὲν εἶν' τίποτε ! εἶπε ἡ δις Σ... Φαντασθῆτε πὼς μιὰ ἀπὸ τὶς τελευταῖες αὐτὲς μέρες εἶχαν ξεχάσει νὰ δώσουν στὸν Πὰφ τὸ φαγητό του...

— Ἔ ; Καὶ τί ἔκανε ; ρώτησε κάποιος:

— Κατέβηκε στὸν κῆπο, καὶ ξαναγύρισε κρατώντας στὰ δόντια του μερικά... Μ ὴ μ ὲ λ η σ μ ό ν ε ι !

***

Ἕνας κυνηγὸς διηγεῖτο μιὰ μέρα σὲ κύκλο φίλων του τὰ κατορθώματα τοῦ σκυλιοῦ του.

Ἡ ἐξυπνάδα αὐτοῦ τοῦ ζώου εἶνε κάτι τὸ ἐκπληκτικό. Κάθε μέρα τοῦ δίνω μιὰ δεκάρα γιὰ νάγοράσῃ ἕνα κουλοῦρι. Ἕνα πρωΐ ὅμως, μολονότι τοῦδωσα τὴ δεκάρα του, δὲν ἐπέστρεψε μὲ κουλοῦρι. Δὲν μποροῦσα νὰ ἐννοήσω τὶ εἶχε συμβεῖ. Τὴν ἄλλη μέρα τοῦ ξανάδωσα τὴ δεκάρα, καὶ πάλιν ὅμως δὲν ἔφερε τὸ κουλοῦρι. Ἄρχισα πλέον νὰ παραξενεύουμαι... Καὶ ἀπὸ περιέργεια, ἐξακολούθησα νὰ τοῦ δίνω κάθε μέρα τὴ δεκάρα του. Καὶ ὁ σκύλος μου ὅμως ἐξακολούθησε τὴν ἀνεξήγητη ταχτική του... Ὁμολογῶ πὼς εἶχα χάσει τὰ πασχάλια μου... Ἡ κατάστασις αὐτὴ διήρκεσε δέκα μέρες ! Φαντασθῆτε ὅμως τὴν ἔκπληξή μου ὅταν, τὴν ἑνδεκάτη μέρα, εἶδα τὸ σκυλί μου νὰ γυρίζῃ κουνώντας τὴν οὐρά του καὶ κρατώντας στὸ στόμα του μιά... φρατζόλα τεραστίων διαστάσεων ! Τὶ εἶχε συμβεῖ ; Ἁπλούστατα : Τὸ σκυλί μου εἶχε βαρεθεῖ νὰ τρώῃ ὅλο κουλούρια. Ἔκρυβε λοιπὸν τὶς δεκάρες του σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κήπου, καὶ ὅταν... μαζεύθηκε ποσὸν ἑνὸς φράγκου, ἐπῆγε κι' ἀγόρασε μιὰ φρατζόλα !...